

KONINGEN EN PRIESTERS

Zondag, 27 februari 1938

Eerst wordt gezongen psalm 84:1 en na lezing van de heilige wet wordt voorgelezen Openbaringen 1. Na de zegen wordt gezongen psalm 67:1.

Ik overdacht zo onder het zingen van dit vers en onder het voorlezen van het hoofdstuk, wat een zoete groetenis is dat, welke Johannes daar uitspreekt en richt aan de zeven gemeenten in Azië. Want in deze groet en zegenbede zijn al aanstonds twee aangename zaken op te merken, genade en vrede. Is er aangener ding te vinden voor een zondaar dan genade, en toch, met onze werkheilige natuur zijn we altijd maar weer bezig om met onze werken tussen de genade te kruipen. En toch is dat een onmogelijke zaak. Genade en werken kunnen niet samen gaan, want dan is genade geen genade meer. Waar de genade heerst, daar is vrede en blijdschap; genade sluit de zondaar in, maar de werken kunnen nooit geen bevrediging schenken. Wanneer een ziel in het werkhuis is, dan kan dat niet anders dan een naar en onvoldaan gevoel geven in het hart.

Johannes komt in zijn groet dan ook niet met de werken, hij kan niet anders dan met genade komen, die alleen kan de zondaar redden van de dood met uitsluiting van alle werken. Wat betekend genade? Genade is het bewijs van liefde en goedheid ten opzichte van creaturen, die niets anders verdiend hebben dan eeuwigdurende straf en ongenoege. Genade is het als wij gezond mogen zijn, genade wanneer wij kunnen eten en drinken, genade wanneer wij hebben mogen opgaan naar de

tent, kortom, alles is genade. In meer bijzondere zin staat genade tegenover schuld; waar geen schuld is, is ook geen behoefte aan genade. Zo ook, waar wel schuld is maar nog getracht wordt om de schuld te vereffenen met werken, ook daar is geen behoefte of plaats voor genade.

Behalve van genade wordt ook gesproken van vrede, eveneens een zeer aangename zaak.

Vrede betekend dat het wel is tussen God en de ziel. Ze wordt in der waarheid alleen gekend en gesmaakt door hen, die ontdekt zijn aan hun bestaan, dat zij de weg des vredes niet hebben gekend. Vrede is voor hen, die in zichzelf niet anders dan onvrede zijn. Vrede betekend, dat God met genade de Zijnen vergezelt, een vrede, die alle verstand te boven gaat.

Waar komt de genade en vrede vandaan? Voorwaar niet van mensen, zomin als deze groet van mensen afkomstig is. Ze komen van God de Vader, van Hem, die is, die was en die komen zal. Voorts komen ze van de zeven geesten, dit ziet op de Heilige Geest; van zeven Geesten wordt gesproken om te symboliseren de overvloed van gaven van de Heilige Geest.

Voorts komen genade en vrede van Jezus Christus, die de getrouwe Getuige is. Wat hebben we te verstaan onder een getrouwe Getuige? Een getrouwe getuige is een bevestiger der waarheid. Door Zijn werk als Borg en Zaligma-ker, door Zijn ganse borggerechtigheid heeft Hij alles vervuld wat aan de uitverkorenen beloofd is. Hij wordt ook genoemd de Eerstgeborene uit de doden en de Overste der koningen der aarde. Hij kon van de dood niet gehouden worden, waarin Hij Zich als Borg begeven heeft. Door Zich in de dood te begeven, heeft hij de dood overwonnen en daarom, nu Hij de Eerstgeborene uit de doden is door Zijn triomfantelijke opstanding, daarom mogen al Zijn kinderen Hem straks volgen in de grote dag der opstanding.

Als Hij genoemd wordt de Overste van de koningen der aarde geeft zulks te kennen Zijn heerlijkheid en majesteit. Alles is in Zijn handen en Hij moet heersen tot alle vijanden onder Zijn voeten zijn gelegd. Wie heeft er nu behoefte aan deze voortreffelijke zaken als genade en vrede en wie heeft behoefte aan de ganse rijke inhoud van deze groetenis uit het voorgelezen hoofdstuk? Wie er in waarheid behoefte aan hebben zijn enkel de ellendigen en onbevredigden in zichzelf. We staan hier nader bij bepaald te worden, doch vragen eerst een zegen over dit samenzijn.

Daarna wordt gezongen psalm 68:16.

Tekst: Openbaringen 1:5b en 6:

"Hem, die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed; en die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid.
Amen"

Onze tekstwoorden behoren bij de zegenwens van genade en vrede. "Hem, die ons heeft liefgehad". Hier wordt bijzonder gesproken van de tweede Persoon. Hebben God de Vader en God de Heilige Geest ons dan niet liefgehad? Zeer zeker is dat zo, maar hier wordt in het bijzonder gesproken van de tweede Persoon in verband met Zijn werk, hetwelk Zijn liefde tot de uitverkorenen met zich bracht. De Heere Jezus toch is van eeuwigheid door God de Vader verordineerd tot Borg en Zaligmaker en van eeuwigheid zijn al de uitverkorenen vastgesteld in Zijn lieve Zoon. En acht de liefde van Christus niet klein, Hij toch is in de stille eeuwigheid gekomen tot de Vader en heeft geheel vrijwillig op Zich genomen om de gehele schuld en vloek van alle uitverkorenen als Borg voor Zijn rekening te nemen, de gehele schuld te betalen en de vloek weg te dragen.

Dit hield niet minder in, dan dat Hij, die de

God van hemel en aarde is, Zijn heerlijkheid zou verlaten, in de volheid des tijds uit een maagd geboren zou worden om onze menselijke natuur aan te nemen, om ons in alles gelijk te worden, uitgenomen de zonde. Deze liefde tot doemelingen bracht mee, dat Hij tijdens Zijn verblijf op aarde zodanig is verdrukt en vernederd en zó heeft geleden, als nimmer één mensenkind is overkomen of zal overkomen. Hij is gevonden in de gestalte van een dienst knecht en heeft zich vernederd tot de vervloekte dood des kruises.

En dit alles moest Hem overkomen, de ganse bittere beker van het lijden werd Hem op de hand gezet; Zijn liefde tot Zijn Vader en de uitverkorenen was zó groot, dat Hij gewillig die beker tot de laatste druppel heeft geleefd. Voorwaar, Hij heeft de pers alleen getreden.

En waarom moest dit alles over Hem komen?

God is te rein en heilig van Wezen, dan dat Hij het kwade zou kunnen aanschouwen of er gemeenschap mee zou kunnen hebben. God kan derhalve ook geen gemeenschap hebben met de zondaar, die één klomp zonde van zichzelf is. Als er nu sprake is van Gods liefde tot zondaren, dan kan dit nooit anders zijn dan in Zijn geliefde Zoon.

Dit is het geheim dat een heilig God zich kan inlaten met zondaren. De gerechtigheid van Christus wordt het eigendom van alle uitverkorenen door toerekening. Al wat aan die Christus is, is gans begeerlijk voor diegenen wier eigengerechtigheid niet meer deugdzaam is om zich daarmede te dekken. Alle uitverkorenen zijn in het oog des Vaders in Christus heilig en verheerlijkt. Een woord van waarschuwing mag hier niet ontbreken. Er zijn mensen die in de zonde leven, niet er in vallen, maar er welbewust in leven. Als zij dan horen preken over de eenzijdige liefde des Heeren en de rijke en overvloedige genade, dan menen

zij, dat zij daarvan ook wel deelgenoten kunnen zijn en toch in de zonde kunnen blijven leven. Van 's Heeren wege worden ze aangezegd dat ze bedrogen zullen uitkomen. Wie zondigen wil op genade, diens verdoemenis zal rechtvaardig zijn.

Er is echter nog meer te zeggen van de liefde van Christus. De apostel zegt ervan, dat die liefde er was, ook toen wij dood waren in de zonden en misdaden en dus is die liefde van eeuwigheid en ze bestaat geheel en alleen uit Zijn borggerechtigheid. De Heere Jezus had van eeuwigheid Zijn kinderen zo lief, dat Hij ze geheel met Zijn Vader heeft verzoend en bevredigd. Geen macht ter wereld noch in de hemel heeft kunnen bewerken wat de machtige liefde van Christus heeft te weeg gebracht. Wanneer een zondaar er bij bepaald wordt, dat Hij ons heeft liefgehad, dan brengt dit verwondering in het zondaarshart.

Want wie zijn dat, die met het woord "ons" worden aangeduid? Dat zijn geen goede, brave mensen, die zoveel van de Heere hielden, maar dat zijn in zichzelf verlorenen, vervloekten, mensen die zich moed- en vrijwillig van de bron des lichts en des levens in het paradijs hebben afgekeerd en zich vrijwillig hebben verkocht aan de duivel. Die "ons" zijn van nature kinderen des toorns en der vervloeking. Waar dit door de ontdekking en onderwijzing des Geestes wordt geleerd in het hart des zondaars, daar zal de verwondering in aanbedding spreken: O Heere, dat U hebt willen omzien naar zó één als ik ben, zo'n doemeling als ik, die nooit anders heeft gedaan dan kwaad en al wat boosaardig is.

Door onze val is onze natuur verduiveld en zijn wij haters van God en van onze naaste. Er is niets in de mens, wat nog naar de Heere zou vragen, nu niet en in der eeuwigheid niet. Ook niet op zondagmorgen als je weer op mocht gaan naar de verkondiging van Gods Woord.

De zondaar leert waarachtig verstaan dat er geen liefde van zijn kant is te bekennen, maar dat de liefde geheel uit Christus is en uit vrije goedheid om niet wordt geschonken. Zou dit geen troostrijke zaak zijn voor de zondaar die bij dagen en bij nachten ervaart dat, als er nog iets van hem in aanmerking moest komen, dat het dan een afgedane zaak is. Er is niets in zijn vlees, dat naar God uitgaat. Hij is van zichzelf geheel en al liefdeloosheid. Daarom, de liefde die in het hart van een doemeling woont, is wederliefde van de liefde die Christus daarin gewerkt heeft, die Hij bij de voortduur opwekt en onderhoudt. Dat is voorzeker een grote troost, terwijl het ook weer dient, dat de zondaar geen verbeelding zal krijgen en steeds meer zijn ellendig bestaan zal leren kennen. Maar dat heeft niet het laatste woord, het laatste woord is aan de liefde van Christus. Want ik ben verzekerd, dat niets ons zal kunnen scheiden van de liefde die in Christus Jezus is. Ook de dood niet.

De Heere Jezus had ons lief, ook toen wij dood waren. Er is dus verandering gekomen; van dood levend geworden. Hoe zijn we nu naar God gaan vragen, wat de eerste trek is van allen, die het leven deelachtig worden. Dit is alleen geschied door de trekkende liefde des Vaders, die de één trekt met touwen en een ander met mensenzelen, maar het is alles door de liefde. Er valt ook hierin niets aan de mens toe te schrijven; 't is alles uitsluitend te danken aan de bewegende oorzaak der liefde. Uit de liefde worden alle uitverkorenen gebaard, uit de liefde behandeld, en ook uit de liefde gekastijd. Bastaarden zijn vreemd aan de Goddelijke liefde en zijn ook zonder de kastijdingen. Gelijk een vader zijn zoon tuchtigt uit liefde, zo geselt ook de Heere elke zoon uit liefde tot zijn nut. Daar hoor ik er één zeggen: dat durf ik zo

maar niet te zeggen, dat de Heere mij heeft liefgehad. Ik heb de verzekerdheid van het geloof niet. Zo vaak wordt ik heen en weer geslingerd tussen hoop en vrees en menigmaal denk ik: zou het wel waar zijn, dat de Heere aan mij de hand der genade heeft geslagen? Mijn vriend of wie gij ook zijt, dan ben je nog in het werkhuis. Dan hangt het nog af van uw doen en laten. Dan is het nog geen gans verloren zaak en derhalve is er ook geen plaats voor het enig geldende offer. Dan zijt gij nog niet volmaakt in de liefde en niet gezond in het geloof. De volmaakte liefde heeft geen pijn en drijft alle vrees uit; het gezond geloof heeft het werkhuis verlaten en de dood geschreven op alle werken des mensen. Er schiet niet anders over dan genade.

En het werk der genade is de wederbaring, ontdekking en ontgronding van alles wat van de mens is, en de fundering in de liefde. En om dit zuiver te mogen verstaan, daarvoor is een volkomen geloof nodig.

Hij, die zijn jammerlijke doodstaat grondig heeft leren kennen, hij vindt nergens geen hulp of uitkomst meer, maar stelt zijn enige hoop en betrouwen op Hem, die ons heeft liefgehad. Maar wij gaan verder, hoort wat Johannes zegt: "en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed." Voor die uitspraak deinzen velen in ons midden terug. Wie kan dat hier in ons midden met een geruste kontiëntie zeggen, van zijn zonden gewassen te zijn door het bloed van Christus. Er wordt ook onder ons veel gesproken over bevindingen, aangename gestalten, maar het wezenlijk voorwerp des geloofs wordt nog maar weinig gekend; er zijn nog maar weinig gezonden in het geloof, velen slapen en zijn krank.

Wanneer de apostel zegt: "en ons gewassen van onze zonden", dan is dat persoonlijk, want in de meervoudige vorm "ons", daar is hij bij ingesloten. En dat kan een bekommer-

de ziel en een van verre staande niet zeggen, dat hij er bij ingesloten is. Zij zien wel het geluk van anderen. Hun geloof is nog zwak maar de Heere zal het zwakke voeden en versterken, totdat ook zij tot het volle geloof zullen komen.

"Hij heeft ons gewassen". Er staat niet: "Hij zal ons wassen". Het moet alzo niet meer gebeuren, maar het is geschied.

Van welke zonden zijn wij nu gewassen? Er is een soort mensen, die vandaag geloven, dat hun een bepaalde zonde vergeven is en morgen lopen ze weer te tobben over andere zonden, die nog openstaan op het register. Dit gevoel van de mogelijkheid van het al of niet vergeven zijn der zonden, komt voort uit het leven dat afgewogen wordt naar de gestalten der ziel; het is geen leven uit het geloof.

De zondaar, die van zijn zonden is gewassen, die heeft de vergeving van de erf- en dadelijke zonden, hij is vrij van de schuld en straf en heeft een recht op het eeuwige leven; daar is weer een volmaakt geloof voor nodig.

Daar hoor ik er één zeggen: "Ja maar", maar voor een "ja maar" is hier geen plaats.

Daar hoor ik een ander vragen: "Het gaat nu over het gewassen zijn van de zonde, maar hoe moet ik dan verstaan, dat ik degenen, die gewassen zijn, toch altijd nog weer hoor spreken over hun zondige aard en het inwonend bederf?"

Wel, de wetenschap van de inklevende verdorvenheid, de ongeschiktheid van zichzelf, dat de Heere zou kunnen behagen, dat zijn de zekere tekenen, dat wij van onze zonden gewassen zijn. Wij zijn altijd maar weer bezig om het paard ACHTER de wagen te spannen. Johannes spande het VOOR de wagen. Gewassen door ZIJN BLOED. Wat heeft dat te betekenen? ZIJN BLOED. Daaronder is te verstaan het ganse werk van de Heere Jezus, door Hem op aarde gedaan en volbracht, van de kribbe tot aan het kruis. Daaronder is te verstaan al het

lijden en de verdrukking, die over de heilige Jezus gekomen zijn vanaf het oogenblik Zijner nederige geboorte, toen voor Hem geen plaats was, en Hij in een voederbak der beesten moest worden neergelegd, tot op het oogenblik dat Hij als de grootste zondaar hing aan het vervloekte kruis; de aarde wilde Hem niet langer dragen en de hemel kon Hem niet ontvangen, voor en aler de strijd doorstreden was en het van de gezegende lippen van dit volmaakte Offerlam weerklonk: "Het is volbracht!"

Alleen de duurbetaalde losprijs van dit offer is de oorzaak, dat God de zondaar kan liefhebben. En laat ons toch nooit denken, dat de Heere ons kan liefhebben omdat wij zondaars zijn. Neen, als de Heere een zondaar ziet, dan ziet Hij hem in de gerechtigheid Zijns Zoons. Wanneer dit meer verstaan werd, zou er minder gesproken worden over onze tranen en zuchten, als zouden zij nog enige grond en bewegende oorzaak kunnen zijn van Goddelijke barmhartigheid. Dan ook zouden zovelen hun geestelijke welstand niet gaan afmeten naar mate dat ze meer of minder goed en aangenaam gesteld zijn. Neen, we kunnen nooit aangenaam zijn in 's Heeren oog om onze zuchten, onze tranen, ons kermen en ons lijden; neen, het is om de tranen, zuchten en lijden van die dierbare Christus; die hebben een algenoegzame gerechtigheid en verzoening te weeg gebracht. Niets van ons komt in aanmerking en alles van de mens valt weg, want wij zijn gewassen door ZIJN BLOED.

Als dat ook in ons midden meer begrepen werd, wat zouden er thans velen van vreugde opspringen en ze zouden zich met ons verheugen in de wetenschap, dat de Heere Jezus al de Zijnen van eeuwigheid heeft liefgehad. De ganse zaligheid was reeds klaar, voordat er iets van u en mij begon te leven. Daarom, omdat alles, wat tot de zaligheid voor de uitverkorenen nodig is, van eeuwigheid verankerd ligt in

het souvereine van Gods welbehagen en Zijn onveranderlijke raad, daarom alleen heeft de Heere naar u en mij omgezien.

Wij willen daarvan zingen uit psalm 65:2:
"Een stroom van ongerechtigheden, enz.

"Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters."

Wat een geluid doet hier de apostel horen en wat horen we daar maar weinig over spreken onder ons. Zeker, er is wel kennis en nog veel meer GEPRAAT over de ellendigheid. En waar de armoede en ellendigheid in ons zelf, de vuilaardigheid van ons verdorven bestaan werkelijk gekend wordt, zeg mij eens, daarin op zichzelf ligt toch geen vreugde? Als er anders niet is dan dat, dan kan er toch geen blijdschap en vrede zijn?

Zo is er een ander slag van mensen, die vol zitten met wijsheid, gestolen uit alle mogelijke boeken. En met die waanwijsheid gaan ze er op uit en behelpen zij zich. Maar hij, die meent iets te zijn, daar hij niets is, die bedriegt zichzelf.

Neen, het gaat om de enige grondslag: wat is nodig te weten en wat is uw enige troost, beide in leven en sterven.

Al ons gepraat over ellendigheid en zonde van bedreven kwaad en zonde van nalatigheid, het brengt ons geen stap verder. Zij, die zich daarmee nog vermaken, ze blijven in hun geknoei hangen en kunnen het leven er ook nog wel bij houden. En zou u denken, dat zulks is tot eer en verheerlijking van Gods Naam? Neen vrienden, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren; niet wederom leggende het fundament van de bekering van dode werken en van het geloof in God; van de leer der dopen en van de oplegging der handen en van de opstanding der doden en van het eeuwig oordeel. Hebreëën 6:1 en 2.

Wat zijn het voor mensen, koningen en priesters? Denk niet dat het mensen zijn, die een

aards koninkrijk begeren, neen, daar heeft een doemeling wel het allerminst behoefte aan. Hij weet, dat alles van deze aarde aan de vergankelijkheid is onderworpen en vergankelijke schatten begeert hij niet. Want zijn hele ziel gaat uit naar het onvergankelijke.

Koningen en priesters zijn zij, die door hun omgeving meest worden aangezien als schooiers, mensen waar niets mee aan te vangen is. Uitvaagsel, afschrapsel, ja, een pest in de maatschappij worden zij genoemd. Maar als de wereld op dit ogenblik zou vergaan, wanneer er over de gehele aarde ontzetting en benauwdheid wezen zal, dan springt een doemeling op van vreugde, want dan is hij in één ogenblik thuis in het betere vaderland, waarnaar hij heeft uitgezien. Weet gij niet, zegt Paulus, dat wij de wereld oordelen zullen? Naar het Woord des Heeren, zullen zij met Christus heersen en de aarde erfelijk bezitten. In dit leven zijn zij vaak de minst geachten, kreupelen, verminkten, lammen, de grootste ongelukken in zichzelf en van dezulken maakt God nu koningen. En hoe worden ze dat gemaakt?

De wijze man heeft gezegd: Hij, die zijn geest beheerst, is sterker dan hij die een stad inneemt. Daar hebt ge een kenteken van een koning. Van nature zal geen enkele zondaar zeggen dat hij zijn geest beheerst. Hij heeft door onderwijzing en ontdekking geleerd, dat hij van nature ligt onder het juk der zonde en dienstbaarheid. Deze kennis heeft hem uitgedreven tot Christus om van Hem te smeken: "O Heere Jezus, wilt U Koning zijn over mijn hart?" Door het geloof in de Heere Jezus en door de koninklijke Geest van Christus overwint hij de wereld. Dat wij dit allen mogen leren zien, om als een zwakke machtig te zijn. Daarin ligt blijdschap en strekt tot eer en heerlijkheid des Heeren. Dan zijn wij het niet meer en gaat het niet

meer om ons en over ons, zoals het wel het geval is, wanneer er voor niets anders plaats is dan ellende. Daarin is geen zaligheid, maar in Christus alleen. Het geloof is het, dat de wereld overwint.

En zij, die in zonden leven, moeten zich niet verbeelden, dat ze koningen zijn, hun verdoemenis is zeker. De zonde is bij een kind Gods gehaat en in de kracht van Christus zal hij over zonde en duivel heersen.

Koningen hebben maar één verlangen meer: wanneer komt de dag, Heere Jezus, dat U al Uw kinderen bij U nemen zult! Verlangt u naar de komst van Christus of zit je nog met de vezelen van je bestaan vast aan deze rampzalige wereld? Dan heb je niet het kenteken van een koning, die hier op aarde niets van zichzelf bezit, want wat hij nog heeft, heeft hij van de Heere om Jezus wil. Maar dan, als Jezus komt, dan zullen ze met Hem over alles heersen.

Wat zijn priesters? Dat zijn mensen die lofoffers opofferen, wier grootste genoegen het is om de Naam van hun dierbare Zielevriend en Zaligmaker te verheerlijken. Dat is wat anders dan je tijd door te brengen met het zoeken naar mensen, die verstand hebben van kermen en klagen. Wettische mensen, die nog de grond hunner zaligheid zien op te bouwen uit kermen, bevindingen en menselijke diepgangen; wettische mensen moeten niets hebben van priesters. Wanneer dan ook een priester belandt in het gezelschap van wettische mensen, dan zal het spoedig genoeg openbaar worden, dat ze van de priester niets moeten hebben. De priester toch heeft van zichzelf niets te vertellen dan dat hij een groot ongeluk is. Hij zal vertellen, dat hij niets tot zijn zaligheid heeft kunnen toebrengen en dat hij er ook niets meer aan wil doen ook. Hij wordt zalig, niet om zijn tranen, zuchten en klagen, terwijl zijn be-

vindingen ook geen gewicht in de schaal leggen. Hij wordt zalig omdat God het wil en hij mag zitten onder de vijgeboom en wijnstok met de armen over elkaar. Niets behoeft hij te doen, want alles is gedaan. En zo vertellen zij de lof van Christus, die alles voor zo'n kale doemeling gedaan heeft. En daarmee moet je niet komen bij het wettische gezelschap, zij zijn er vijanden van om naakt uitgekleeft in al hun schande aan de kaak te worden gesteld. En waar zij nu vijanden van zijn, daar zijn de kinderen de grootste vrienden van, want als het waar was, dat er nog iets van de werkezelachtige natuur in aanmerking zou moeten komen, dan was het voor een doemeling een verloren zaak. Zij worden gemaakt koningen en priesters, God en de Vader, dat is van een drieënig God. De Heere Jezus zal eenmaal al de Zijnen aan Zijn Vader voorstellen als Zijn rechtmatige erfenis, die Hij met Zijn bloed gekocht heeft.

Zie hier Mij en de kinderen, die Gij Mij gegeven hebt. Dan zal alle lof door al de gezaligde zondaren aan Hem worden gebracht, die alleen alle lof en eer waardig is. Als we hier weten, dat we door genade zalig worden, zullen we hier er mee beginnen om aan het sterfelijk schepsel geen eer te bewijzen. Als we waarachtig weten, dat we niets anders dan stof en stank zijn, enkel verdoemeniswaardig, dan zijn we geen eer meer waard. Als er iemand te prijzen en te eren valt, dan is het de Heere Jezus. Zo doet ook Johannes,
HEM ZIJ DE HEERLIJKHEID EN DE KRACHT.

Wat zijn het anders dan eerrovers, de mensen die elkaar in het leven en bij de dood op de kerkhoven vereren en bewieroken? Als ze druk bezig zijn om hele opsommingen van goede hoedanigheden te geven om te doen uitkomen, wat een voortreffelijke mensen wij zijn. Maar gelukkig, in de eeuwige gelukzaligheid zal daar geen plaats meer voor zijn.

